

Dit en breus paraules, el mal, més ben dit, la dificultat, rau en què, a Catalunya, els afers teatrals s'albiren únicament, exclusivament, sota l'aspecte comercial, de negoci, subjecte, per tant, a les contingències de l'oferta i de la demanda i a la necessitat d'obtenir un benefici material immediat.

El dia que a Catalunya es conreï l'art dramàtica amb el mateix desinterès, amb la satisfacció espiritual de dur a terme una obra purament artística, sense l'exigència d'haver-hi de guanyar diners forçosament, talment com canten els orfeons i els artistes, els poetes i els escriptors produeixen les obres llurs, el teatre català estarà salvat i del seu èxit constructiu, espiritual i cultural, s'en podran gaudir les empreses comercials que es formin per tal d'aprofitar-s'en.

Ara com ara, aquesta missió depuradora i exaltadora del nostre teatre, poden i deuen realitzar-la les formacions d'aficionats, aficionats, «amateurs» o com hom vulgui anomenar-les. Si no existissin, caldria inventar-les, cosa que seria molt difícil, encara que necessària. Sortosament existeixen, i moltes d'elles, com la meritíssima «Agrupació Romea», de la culta ciutat de Sant Feliu de Guíxols, tenen una suficient preparació artística i un concepte digne del que ha d'ésser el teatre, per a reeixir en aquesta obra d'abast i importància excepcionals.

Cal que s'hi interessin i hi ajudin, els autors, les institucions de govern, els capdavanters de la cultura i tots els qui treballen per l'engrandiment material i espiritual de Catalunya, àdhuc les empreses comercials i els professionals del teatre, puix cal no oblidar que l'art dramàtica catalana va nèixer, com tantes altres coses, en nuclis d'aficionats.

I ja que les coses s'han de fer, fem-les a la manera clàssica catalana: mans de seguida a la feina i executar-la bé.

FRANCESC CURET

Escriptor i Director d'«El Teatre Català»